

1250.

Парите във борба против Закона
Победоносно носят се напред,
Съборили са не една корона,
Съдии са подкупили безчет.

Мощта им кой посмял би да оспори?
Писателчето от посредствен вид?
Една банкнота може да затвори
Устата на героя упорит.

Купуват и продават Красотата,
Наказват безпощадно Мъдростта,
Дори Министъра и Депутата
Висят с молби пред тяхната врата.

Те покориха цялата планета
И Истината е от тях превзета.

1251.

Говорят, въпреки че са безгласни,
Подухвани отвред като перца,
Лекотелесни са, но са опасни
Безцветните подставени лица.

Съвсем прозрачна е вътрешността им,
Заета от невидим господар,
И ние можем само да гадаем
Дали е някакъв познайник стар.

Но той отказва да ни се покаже,
Не дава изявления – мълчи
И на покойник се преструва даже...
Навярно заповядва със очи.

Многопартиен е, но с ум – без страст,
И затова е винаги на власт.

1252.

“Към Мистер Господ се обръщам аз
С молба да чуе моята молба...”
На беден негър беше този глас,
Онеправдан от черната съдба.

Молитвата му по безжичен път
Бе пратена в предвидения срок
Там гдето справедливостите спят
Далеч от неуморния порок.

Решиха помощ да му се даде
С участие на райски прокурор
И преписката да се заведе
По пътя на съдебния надзор.

А негърът приет бе на учет
И вече цял век чака своя ред.

1253.

Дванайсет хиляди са преброените
Човешки болести на този свят
И заедно с тираните на смени те
Към гибел на Човека се стремят.

Не се намира лесно обяснение
Защо той продължава да е жив –
От поколение на поколение
На мъки става все по-издържлив.

Настъпва някакво приспособяване
Към болести и тираничен гнет
Във резултат от трайно закаляване
Щом робствата са няколко подред.

Дори за всяка прогресивна нация
То често е като имунизация.

1254.

Защо се умножават психопатите
В съвременните умни общества?
На психиатрията с кандидатите
Не се излиза вече на глава.

Меридианите и паралелите
Не могат да им противостоят,
По всички континенти са успели те
Да сложат своя паметен печат.

Едни към тях прибавят комунистите,
Това обаче е предмет на спор,
Безспорни са хомосексуалистите
Със самохвалния си свой позор.

Очаква се съвременният век
Да защити нормалния човек.

1255.

На Истината стряскащия глас
Е плашил не един голям писател,
А ако бил е в неговата власт
Той много след това си е изпатил.

Но щом е трябвало да бъде чут,
Измисляли са средство безопасно,
Извиквайки на помощ някой шут
И той се справял със това прекрасно.

При комунизма шутът занемя
Защото във затвора бе изпратен,
Където многоглавата ламя
Не разрешава нивга път обратен.

Така във целокупната страна
Се въдвори гробовна тишина.

1256.

От мъката да прави красота
Е на твореца тайната велика,
Затворена в душата му е тя
Далеч от партии и политика.

На сцената бушува черна смърт,
Но зрителят я гледа със възхита
И колкото и да е милосърд
Да се отвърне няма да опита.

Това е някакъв вълшебен трик,
Осъществяван във вълшебно време,
Небето слиза сякаш тук за миг,
На сцената когато е “Бохеми”.

Но със терор, измама и заплаха
Тираните и него завладяха.

1257.

Отменят като твърде остарели
Секира, сабя, меч, стрела и чук,
Понесени от войни заездочели...
Но не отменят якия юмрук.

От Праисторията той извира
И е надежден както никой друг,
Защото на врага не дава мира
Великият и здрав, корав юмрук.

Той е оръжието денонощно,
От него тръпнат всеки крал и дук,
Когато удря безпощадно, мощно,
В бой революционният юмрук.

Дори в далечните космични сфери
За него работа ще се намери.

1258.

Когато многолюдната държава
Се замърсява с вестникарска смет,
Тогава Правдата се задушава
Сред добродетелите най-напред.

Премахването ѝ се съпровожда
Със обяснение, че е агент,
Подготвял атентати срещу вожда
И неговия собствен парламент.

Най-интересно е, че тя приема
Охотно всяка мерзост пред съда
И става бързо водещата тема
За много вестникари във града.

Те всичко зло и противозаконно
Превръщат във законно... Неотклонно!

1259.

*При комунистическата власт
червената номенклатура ползваше големи
привилегии.
(Всеизвестен факт)*

Опитомяването на идеите
За собствените нужди на човека
Не се извършва в царството на феите,
А чрез номенклатурна картотека.

Там точно имената са записани
Кои от равноправните другари
От Партията-майка са орисани
В ЦеКа да получават авоари.

И всеки според своите желания
С каквото иска даром се сдобива
Чрез най-добри партийни основания
И със съгласие на колектива.

Това създава светъл оптимизъм,
За който храни се от комунизъм.

1260.

...вековната злоба на роба...
Гео Милев, "Септември".

На роба злобата е без посока,
Отправя се към всяка жива твар,
Дребнава е, а често и безока,
Но стихваща пред своя господар.

Сънува свобода, но не я ражда,
Очаква чудото... И пак... И пак...
Съдбата в нейните недра посажда
На два̀йсет века по един Спартак.

Най-често тя избива в тъжни песни
И те се трупат дълго том след том,
А учените стават с тях известни
И си купуват стоки в "Кореком".

Добрят роб на яве и на сън
Очаква честна помощ... Но отвън.

1261.

I am still the Hitler of the time.

Robert Mugabe of Zimbabwe.

March, 2003.

Най-близката другарка на Тирана,
Която му е вярна доживот,
Е Лудостта, защото е призвана
Да направлява всеки негов ход.

Кога душата му е обладала,
Къде го е открила най-напред
Е тайна, но безспорно е успяла
От него да направи Пиночет.

Убийствата са неговото хоби
Във името на личната му власт,
В месомелачка вкарва всички роби,
Невслушващи се в мощния му глас.

А който жив желае да остава,
Се задължително обезличава.

1262.

На вождовете милите дечица...
За тях досеща ли се някой днес?
Живяха те живот на златна птица,
Но птицата живееше в кафез.

Със много грижи бяха обградени
В най-скъпите колежи на света
И социално предопределени
Да наследят на таткото властта.

Но таткото очаквано се гътна
И се занизаха тревожни дни,
Съдбата им оказа се безпътна,
От тях започна всеки да страни.

Над едного животът се смили –
Прочу се в бранша с крадени коли.

1263.

*Сострадание в наше время даже наукой восприето и так уже
делается в Англии, где политическая зкономия.*

Ф.М. Достоевский, "Преступление и Наказание" стр.84.

В науките ни липсва състрадание
И скоро няма да се появи
Според неоспоримите признания
На всички многоучени глави.

То може най-тържествено да шества
Из филми и предизборни игри,
Но в формули научни не се вмести
И на Спиноза с опита дори.

В мъгливите полета на морала
За него заделен е тъмен кът,
Където то очаква вечност цяла
Дано научно да го осветлят.

А засега тук-там се практикува
И грехове на едро изкупува.

1264.

Поетите общуват със смъртта
По-често нявга даже от сапъорите,
В творбите им заема място тя,
Но не на болниците в коридорите.

Поетът там е просто пациент,
Смирено чакащ лекарско внимание
И треперящ пред страшния момент –
Присъдата за тежкото страдание.

Реалният и поетичен гроб
Са разделени с толкова различия!
Единият възпяват го нон-стоп,
При другия поемата е ничия.

Тя е платена или е безплатна,
Непродължителна и еднократна.

1265.

Прастарите ни земни материци
Са гробища на мъртвите народи
И с тях се занимават историци
От всички раси, класи и породи.

Народите измират постепенно
Със помощта на мъдри премиери –
Това изглежда най-обикновено,
Но без поука някой да намери.

Къде са траки, мизи и авари?
Обекти са на паметни доклади
За битки и за подвизи прастари,
Застинали в хартиени грамади.

На Бога всемогъщ в библиотеката
Се вижда кой е следващ на пътеката.

1266.

“Where Marxism thrives the Freedom dies”.
Tombstone in Charlottesville, VA, USA.

Марксист ли беше Маркс? Навярно не.
Марксистите не са го нивга чели,
Използват името му за гърне,
В което доста призраци са сврели.

Извира от гърнето много кръв,
Заляла не една и две държави
И настървила за човешка стръв
Тълпите със човекоядски нрави.

Човекът със голямата брада
Несетно се превърна във реликва,
Обсебил е селото и града
И хората към бунтове подтиква.

Това е в сила докато народа
Се увлече по друга чужда мода.

1267.

Щом комунисти дойдоха на власт
Народът стана собственик в страната
И едновременно загуби глас
Да търси правдата и свободата.

“Кому се сърдиш? Твой е този свят!
За своя дом си длъжен да се трудиш!
Записан си на постоянен щат.
Марш! И за нищо няма да се чудиш!”

Хомотът черен вмиг почервеня.
“Това”, казаха му “е твоята победа.
Ти господар си в своята страна.
Със завист цялата Земя те гледа.”

Хомотът пазен бе от профсъюзи
И затова той сам си го нахлузи.

1268.

Отдавна средствата за умъртвяване
Са свързани с научния прогрес,
А непрестанното им подобряване –
Въпрос на войнски дълг и войнска чест.

След аления ад на комунистите
С успехите им в масовия мор
Настана ерата на терористите
С технически обезпечен терор.

Навреме в него включва се държавата
Със най-модерния си арсенал
С надежда, че ще си възвърне славата
И стария народен идеал.

Парите се заплащат от властта.
Валутата е винаги смъртта.

1269.

Науката е жадна за пари
Подобно на най-скъпите метреси,
Заета е със своите игри
И не признава други интереси.

От ден на ден цената ѝ расте –
Стотици хиляди и милиони,
И тях пред бъдното ще отчете
Със кварки, позитрони и протони.

По нейните открития безброй
Заводи има, електроцентрали,
Във срок изплаща щедро дълга свой
За разлика от много катедрали.

Цената на една света обител
Е колкото линеен ускорител.

1270.

“Това, което се случи там, е велико произведение на изкуството. Това е най-великото произведение на изкуството в целия космос.”

Композиторът Карлхайнц Щокхаузен, относно атентата в Ню Йорк на 11.09.2001.

Изглежда, че безсмъртен е Нерон
И с образа си трови вековете,
Застанал с лира покрай своя трон,
Докато Рим опожарен му свети.

Сега Америка е потопена в скръб
От масовата смърт на скъпи хора,
А се намира композитор тъп,
Решил да търси слава чрез позора.

В бедата вижда той велик момент
От някакъв космически спектакъл,
А в разрушенията – монумент,
Какъвто Гения отдавна чакъл.

И този тип, от Дявола помазан,
Мърси Земята още ненаказан.

1271.

Освен възпоминателен терор
От комунизма нищо не остана...
Следовниците му се клеха в хор,
Че ще подкрепят новата промяна.

За нея нужен беше само миг!
Боклук пое партийните билети,
А ленинския повсеместен лик
Метлата на народа го измете.

Една велика тайна се разкри:
Оказа се, че всички властимевши,
И тези във Политбюро дори,
Били във същност честни потърпевши...

На тях теглото им дошло до гуша,
Но нямало е кой да ги послуша.

1272.

Когато затъпяване е нужно
На войсковите части в подготовката,
По-лесно за да ги убиват дружно,
На помощ се привиква маршировката.

Започне ли войска да марширува,
В редиците се стапят индивидите
И само шум от стъпките се чува,
От който затреперват керемидите.

Остава еднотипна сива маса,
Подготвена за чуждите решения
Чрез предварителната си нагласа
Да бъде без определено мнение.

Ако запеят бодра бойна песен
Към Оня свят маршрутът става лесен.

1273.

Преситен съм от светлите лъжи
Във творчески животоописания –
Върху творците ореол кръжи,
Но доста често е без основания.

Със опит за убийство е Верлен
Без оглед на отстъпките измолени,
А Байрон е безспорно извратен,
Дори кръвосмесител и какво ли не...

От всички трябва да се разбере,
Че във изкуството (за съжаление!)
Не винаги покриват се добре
Творбите с гражданското поведение.

На Жан Жорес припомням мисълта:
Ще вземем огъня, не пепелта!

1274.

Накараха децата да мълчат.
Те обиск виждаха за първи път.

Объркан и в покруса бе бащата,
На стаята застанал по средата.

Агентите претърсваха навред:
Обувки, дрехи, кошчето за смет;

Сандъци, етажерки провериха,
Но нищо интересно не откриха.

“Узнайте”, пишеше в заповедта
“Това лице, че враг е на властта!”

Но в миг агентът зърна пистолети
От глина на момченцето в ръцете...

А той бе хитър милиционер:
“Пиши, че сме открили револвер!”

1275.

На малките човеци от кръга
Се срещат любопитни изключения –
Това са рицарите на дълга,
Опората на всяко управление.

Тях няма да подкупите с пари,
Витаят на идеите из сферите,
За славата сърцето им гори,
Затуй търсете ги сред офицерите.

Багратион, Калитин и Камброн,
Окъпани са те в кръвта си алена,
На славата по страшния закон...
А милиони мряха и “за Сталина!”

Воюваха на близо и далеч,
Но всеки бе на чужда воля меч.

1276.

Чрез саможертвата на мъчениците
Религията пази своя ред
И прави от светците и светиците
Рекламата на своя мироглед.

Но странно нещо е, че и мъчители
Са влезли във свещения отряд:
Убийци масови и ослепители
Са в рай, макар да заслужават ад.

А смесването на едните с другите
Се обяснява по стопански път:
Преценката се прави по услугите,
Които вярата ще защитят.

Така, че не унивайте, престъпници,
Сред вас ще има и за рая пътници!

1277.

Разглеждам им лицата в едър план –
Участниците в спортни състезания;
Там всеки е от чувства обладан
Във всичките възможни състояния.

Омраза, отчаяние и гняв,
Възторг, любов и съучастие
Съставки важни са на спорта здрав
И той арената на силни страсти е.

На Аристотел тройния закон
За драматичното произведение
Във сила е при всеки стадион
И всяко ново спортно поколение.

А свирката е крайният сигнал,
Катарзисът че се е състоял.

1278.

Христос дойде преди двайстина века
Човека да дооблагороди,
Цел даже и за богове нелека
И тя Го вкара в хиляди беди.

Но все пак Той откри в Човека звяра
И в срок да го разобличи успя,
Посочи на Човека права вяра,
Но звяра не уби, а го приспа.

Той е прикрит зад светски маниери,
С молитви във Исусовия храм,
Но всеки в себе си ще го намери,
Защото той е неизменно там.

И е способен с нужда и без нужда
За кървава храна да се пробужда.

1279.

*Sir, I admit your general rule
That every poet is a fool,
But you yourself may serve to show it,
That every fool is not a poet. (Al. Pope)*

Човечеството не от днес се чуди,
А и изпитва здравословен страх,
От факта, че поетите са луди,
Но лудостта минава ли за грях?

Те свързват в стих несвързани обекти,
Свободно зрат в недействителността,
Творят неподозирани ефекти
Чрез фокусите на словесността.

Глупците с лудите се различват
По много и съществени неща,
Едните нявга все пак оздравяват,
При вторите лекарство е смъртта.

И друга разлика тук съществува:
Глупецът има право да гласува.

1280.

Съдбата ми – преситена красавица,
Изпепелява трудните ми дни
В очакване на сетната наздравица,
С която смърт живота ще смени.

Тъгата ми изглежда неподправена
Сред социалния фалшификат,
Типичен за държава, изоставена
С проект за експериментален ад.

Животът е космично мигновение,
Едно начало, слято с края свой,
С присъствие, но без предназначение
През време на безплатния престой.

Остана ми за този кратък срок
Надеждата – най-скъпият порок.

1281.

Водата е свободна в океана
Далеч от всички робски брегове,
Изпълнени със кал и със забрана
От нейните разблудни синове.

Животът е без нея невъзможен,
Това усеща всяка жива твар,
Човек единствен не е разтревожен,
Защото е всемирен господар.

Забравя той, че в неговото тяло
Освен стремежите към свобода
И грижите за щяло и нещяло,
Деветдесет процента е вода.

Най-любопитно е защо тогава
Така безумно той я разхищава?

1282.

*Ермак, Дрейк, Пизаро, Кортес –
строители или...*

Ермак е завладял със триста души
Земя с като на две европи площ,
Пресякъл е реки, блата, морета,
В прославата на цар с имперска мощ.

Така растат великите държави...
Крадец, авантюрист или пират,
Успява кариера да направи
Чрез уважаван древен занаят.

Завоевател! Тази страшна дума,
Вселила ужас в мирните сърца,
Обединява меча и куршума,
За да избиват старци и деца.

Но стореното има за награда
Проклятие самó да се разпада.

1283.

Месалина винаги е имала последователки.

“Звездата” лесно съчетават с “порно”
И порнозвездно тя работи с чест,
Участва в парламента отговорно
И част е от всеобщия прогрес.

Законно спи във президентска спалня
След бракове, завършили с развод,
Поддържа външността си идеална,
А “кална” я нарича цял народ.

Но педерастите отвред напират
Към важните държавни върхове
И безсъмнено ще я изолират
Без покровител щом се озове.

Тогава, няма как! - и тя горката
Ще се наложи да смени резбата.

1284.

По силата на тъжна аналогия
И траките напуснаха света,
Преобразиха ги във тракология –
Наука за народа след смъртта.

На вождовете смели колесниците
Във погребалните могили спят
И търпеливо чакат историците
В музейна зала да ги пренесат.

А там червената аристокрация
Ще си играе на научен труд
И щерка ще купува дисертация
За радост на отца си прочут.

А после ненагледната му рожба
Ще спретне във Австралия изложба.

1285.

Войска, готова да капитулира
Дори при първия решаващ бой,
Впоследствие обича да позира
Във колективна поза на герой.

А позата донейде е правдива,
Защото от тълпата с тъмен страх
Се ражда нелегална съпротива
Със хиляди герои между тях.

Нататък следват триумфални арки,
Възхвали, честване на юбилей
И празници един от друг по-ярки,
Молебени с благословен елей.

И почвам да си мисля с оптимизъм
За масов страх, но с личен героизъм.

1286.

Лъжа във Физиката те сразява,
В Историята те възвеличава.

Чрез нея ти във подходящ момент
Възможно е да станеш президент,

Да преобръщаш фактите безспир,
И да блестиш като борец за мир,

Да утешаваш старци и вдовици
И да натрупаш злато и парици...

Лъжите ще те водят всеки път
И от безчестие ще те спасят,

Ще сътворяваш с разни “АБеВе-та”
Моралнополитически пердета,

Но за тълпата, чула и нечула,
Ти си оставаш абсолютна нула.

1287.

Отдавна мисъл странна ме тревожи,
Умът ми с нея е обременен
И да намери отговор не може –
На драмата през онзи страшен ден.

Над Хирошима бомбата избухна
И безразборно хиляди уби,
Империята на Микадо рухна
Ведно с безброй зачернени съдби.

Остава неотменната загадка:
Ако жена тогава беше вожд
Би ли възспряла атомната пратка,
Превърнала деня в злокобна нощ?

И “Не” да кажем, и да кажем “Да”,
Не ще премахнем смъртната беда.

1288.

*Иванчо Хаджипенчович подписва
смъртната присъда на Васил Левски. По-късно
си построява къща на 150м от мястото, където
Левски е бил обесен.
(Исторически факт)*

На Левски за живота всеки знае,
Но мрак обвива вечния му дом.
Легенди много, истинска коя е? –
Догадки са натрупани цял том.

Докато бесят Левски робът пише
До злобния и всемогъщ султан
Аллах да бди над здравето му свише
За щастието на Булгаристан.

Едва ли днес е вече много важно
Дали е бил предаден той от поп
И ще е лицемерен всеки плач

За времето и подло и продажно...
България е неговият гроб,
А българин е съдия-палач.

1289.

Проклето черно чувство на виновност
Дълбоко в мен и пред самия мен,
Безмилостно във своята безусловност,
Не ме напуска нито нощ, ни ден.

Комунистически функционери
От милиционер до премиер
Са всички по принуда лицемери,
Но зле е, че и аз съм лицемер.

Подред кълнем се в алени икони,
Но с нито капка вяра вече в тях,
Лъжа свободния ни дух прогони
И грозно смесиха се страх и грях.

Със угризение многострадално
При себе си живея нелегално.

1290.

Със короноването на тълпата
Започва бунтът срещу всеки гнет,
Но много скоро след това нещата
Си тръгват по изпитания ред.

Изникват самозваните водачи,
Разгаря се борбата за властта
И който към короната прекрачи,
В прегръдката попада на смъртта.

Накрая увенчава неизменно
Главата на поредния хитрец,
Скрит зад безличието си безценно
И обявил се за велик храбрец.

Оказва се, че този вид тирани,
Да властват най-задълго са призвани.

1291.

При нас достигна любопитен слух,
Дошъл направо от Светия Дух,

Че след като се връща при баща си
(С овации на ангелските маси)

Христос е дал категорично знак,
Че иска да е от законен брак...

А любовта била все още в сила
И Богородица се съгласила.

Застанала тя заедно със Бога
Пред общинарката на рая строга,

Която със присъщия си такт
Осъществила брачния контракт.

Така, макар и с някакво забавяне,
Нередностите в рая са поправени.

1292.

Красиво е да страдам край морето
Под образа на кръглата луна,
Когато се пробужда в мен момчето,
Приспано още в стари времена.

Пренатоварих го с житейска мъка
И то не може да я понесе,
Души го тирания многоръка,
Тресе го, постоянно го тресе.

Не търся вече с думите утеха,
От бърбрене износени са те,
Лъжите истините ни превзеха –
Това е непосилно за дете.

Спасявам го от тяхната тълпа,
Като успявам пак да го приспя.

1293.

Народът има чудом да се чуди,
От сън дълбок когато се събуди

И от Историята разбере,
Че трябвало е княз да избере

И той за политическо удобство
Да замени отминалото робство.

Намерили достоен кандидат,
Изпаднал някакъв аристократ,

А той, освен че станал бързо княз,
От вкъщи още бил е педераст

И с този признак можел да намери
Телесна връзка в много висши сфери.

.....
Държавата стопански се съвзе
Чрез внос на проститутки и князе.

1294.

Беседвах със известни футболисти
Върху патологичния екстаз...
Те бяха до един позитивисти
И знаеха да водят спор със страст.

Свободно ми цитираха Сенека,
Извикваха на помощ Демокрит
И Ницше с притчата за свърхчовека,
Сред футболистите навярно скрит.

За Шопенхауер кратко споменаха
И волята, като всеобщ закон,
А после по-надълго те се спряха
При аргументите на Цицерон.

Гласа им продължавам аз да чувам
И мисля си, че сигурно сънувам.

1295.

Растат периодичните издания,
Растат периодичните лъжи,
Растат периодичните страдания
И постоянно мъката тежи.

На днешната управа е най-нужно
Безумието да набира мощ,
Безумие партийно и задружно
В подкрепа на обожествяван вожд.

Грамотността призвана е да бъде
На тази цел безропотен слуга,
А непослушните съдът ще съди,
Тъй както ставало е досега.

Това се контролира от печата
По схемата на всекиго позната.

1296.

Светът е пълен с преуспели нули,
Човекът-единица няма шанс,
В живота получава само хули,
Нещастията му са във аванс.

Защо на нулите денят е сладък
В сплотения прилежен колектив,
Подкрепяни от общия порядък,
А единиците са с блян лъжлив?

Изглежда има нещо във овала
На нулата – разтворена уста,
И затова напредва, преуспяла
По пътя на “свещена простота”.

А единицата, заострена идейно,
Онепреавдана е праволинейно.

1297.

Небето на талази дъжд ни праща,
Но то самото бе като пустиня
И всеки ангел трябваше да плаща,
За да полива райската градина.

Те с ябълките станаха известни,
Но хранеха се главно с хляб и сол,
Докато тук във пясъците местни
Не бликнаха залежи от петрол.

Сега из рая всичко е в позлата,
Превърна се в богат почивен дом,
Шуми навред със слава всепризната
Във крак с осъществения прелом.

Петрол и на Земята биха дали,
Но страх ги е, че той ще я подпали.

1298.

Самотна обикаля Мисълта
По орбитата древна на Земята,
Но само тук-там някоя врата
За нея се отваря в тъмнината.

Избраниците малко са на брой,
Които с лъч понякога опложда
И с мощното незнание във бой
Тя към победа славна ги предвожда.

Едни от тях умират, други – не,
Едни извесни, други неизвестни,
С голям товар на слаби рамене
Те всички са нещастни и чудесни.

Доказват търпеливо век след век,
Че мислещо животно е Човек.

1299.

Навярно е назряла вече нуждата
От статуя на Безнадеждността...
Напразно оптимистите прокуждат я,
Тя важна част е от реалността.

Какво е нейното предназначение? -
Тя ще събира тъжните тълпи
И тяхното взаимно единение
Тъгата е възможно да стопи.

Един ден месечно ще е най-скромното
Признание за празник в нейна чест
Пред вид на истински огромното
Значение за обществото днес.

Очаквам със копнеж и със надежда
Как Безнадеждността ни ще изглежда.

